

MICHAL

MAFIÁNI Z CHATRČE

ČIERNY

Švabach

MICHAL ČIERNY

MAFIÁNI Z CHATRČE

MICHAL

MAFIÁNI Z CHATRČE

ČIERNY

Michal Čierny: Mafiáni z chatrče

Prvé vydanie, Media Forum s.r.o.

© Michal Čierny, 2026

Cover design and layout © Pergamen

Slovak edition © Media Forum s.r.o.

ISBN 978-80-69056-10-7

1. kapitola

Zachvela sa. Hľadela, ako sa popoludňajšie svetlo pomaličky kĺže po ošarpaných stenách trnavského paneláka. Niekde v diaľke šiekral holub. Stála pred zrkadlom, no nedokázala sa na seba pozeráť. Vlasý si zopla spamäti. Vzala si zo stoličky tričko a zdvihla zo zeme džínsy. Cez plece si prehodila kabelku. Vložila si tam mobil, kľúče a peňaženku. Konečne vyšla zo svojej izby.

„Zjem to neskôr,“ povedala smerom k mame. Usmiala sa spôsobom, akým sa usmievajú ľudia, ktorí nechcú, aby sa ich ktokoľvek niečo pýtal.

„Počula si o otcovi?“ ozvala sa napriek tomu matka.

Laura neodpovedala. Len si zapla opasok na nohaviciach.

„Zase volal exekútor,“ pokračovala matka. „Stokrát som im tvrdila, že tu nebýva. A nedajú nám pokoj.“ Stála s rukami vbok. „Že invalidný dôchodca! Ožratý hajzel je to.“

„Mami.“

„Zbytočne sa ho zastávaš. Boh ťa ochraňuj mu zase pomáhať. Nepamätáš si, čo robil, keď s nami býval?“

Laura si to naozaj nepamätala. Ale niečo v nej sa vždy stiahlo, keď ktokoľvek povedal slovo otec. Ako keď sa slímák vtiahne do ulity, vyrušený predátorom.

„Nie je ti nič?“ spýtala sa matka.

„Len som trochu unavená.“

„Neklam. Matka také niečo hneď vycíti.“

Laura pokrútila hlavou.

„Zase ťa vytočil tvoj zaspatý princ? Hovorím ti, je rovnaký ako tatko. Nie v čiernom, ale v bielom plášti.“

„Odchádzam,“ zahlásila rázne Laura.

Matka ešte šomrala čosi o polievke, ale Laura už počula len kvapkanie vody z kohútika. Potichu zatvorila dvere.

Vonku stál bezdomovec s kalným pohľadom a čapicou stiahnutou do očí. Jeho ruky boli prázdne. Laura zaváhala, potom mu do dlane vložila päť eur. Na medicíne sa jej spolužiaci posmievali, že raz bude primárka pre bezdomovcov. Prešla okolo kostola. Siahla si na krk a dala si dole retiazku s krížikom. Zovrela ju v dlani a krížik na okamih ukryla pred svetom. Palcom po ňom poslepiacky prechádzala, pomaly, sústredene. Potom si retiazku priložila k hrudi a vložila ju do vrecka.

Na rohu si kúpila fľašu neperlivej minerálky. Predavačka jej ju podala s úprimným úsmevom.

„Ako sa má Adamko? Už má menej záchvatov?“ spýtala sa Laura.

Predavačka prikývla. Jej tvár sa rozjasnila. Laura sa k nej naklonila.

„Máte čosi v oku.“

Žena žmurkla a utrela si prstom kútik.

„Špinka. Od bločkov. Kurňa, keby mi tam radšej padol nejaký fešák.“

Obe sa zasmiali.

„Držte sa.“

„Aj ty, Laurinka.“

Vyšla z obchodu a kráčala do neďalekého parku. Sadla si na lavičku. Mala ešte dvadsať minút čas. Vytiahla si z vrecka žuvačky. Zavibroval jej mobil. Prečítala si doručené správy. Odložila telefón a rozhliadla sa po okolí. Deti kričali a matky sa tvárili, že to nepočujú. Ktosi v diaľke sa zasmial príliš nahlas. Za plotom prešiel autobus. V jeho oknách na sekundu zazrela svoj odraz. Kdesi zaštekala pes.

Postavila sa a bráničkou vyšla z parku na ulicu. Úzkostlivo sa dotkla líca. Pokožku mala studenú a lepkavú od potu. Vo výklade si kontrolovala chôdzu. Kráčala rýchlejšie. Nie ako človek, ktorý sa ponáhľa. Skôr ako niekto, kto uteká pred vlastným tieňom. Za rohom zmizla z dohľadu. Na lavičke zostal krížik, ktorý jej vypadol z vrečka. Laura si jeho stratu neuvedomila a nikto iný si ho zatiaľ nevšimol.

2. kapitola

Vzduch páchol mokrou hlinou. Riečny breh za mestom bol znova svedkom čohosi desivého. Drobné vlnky sa lámali o kamene ako tichý protest voči ohavnému zločinu. Medzi dvoma vyšliapanými cestičkami pri nahádzaných skalách ležalo telo.

Z auta ako prvý vystúpil Jano. Bol vyšší, s miernym bruškom otca dvoch detí. Tvár mal unavenú, ale pôsobil čulým dojmom. Vietor sa mu pohrával so špinavými blond vlasmi. Pohľadom pátral po okolí – rýchlo a presne mapoval terén. Za ním kráčal Legionár. Svalnatý chlap s vyholenou hlavou a tvrdým výrazom. V hmle pôsobil ako tiež bez presne ohraničených kontúr. Napol ramená a vydýchol nosom. V tom výdychu bolo viac agresie než únavy. Pohyboval sa ako Janov osobný strážca. Miesto činu už bolo ohraničené policajnou páskou. Za ňou stáli uniformovaní policajti a členovia veľkého krajského výjazdu. Škriekajúce čajky komentovali mlčky stojacich ľudí.

Od technika sa oddelil Laco, kriminalista z krajského výjazdu. Bol nižší, vyšportovaný, s čiernymi vlasmi. V očiach sa mu zračil nepokoj. Presunul sa k Janovi, podal mu ruku a predstavil sa.

„Telo je tam,“ ukázal smerom k polnej ceste. „Mladá baba. Našiel ju náhodný okoloidúci, ktorý venčil psa. Predbežne sme ho vyťažili, nič bližšie nevedel. Keby bolo treba, príde na výsluch. Dám ti na neho kontakt.“

„Je to pre nás?“ spýtal sa Jano. „Môže ísť o úkladnú vraždu?“

Kriminalista pokrčil ramenami.

„Jasné,“ zašomral Jano. „Keď na mieste nemáte páchatela, tak sa vám ani neoplatí zapnúť závit. Z klasickej vraždy je buď zabitie, alebo úkladná. Nech to robí okres alebo kriminálna agentúra. Vy ste takí krajskí čarodejníci.“

Kriminalistický technik načúval hádke. Na podobné poťahovačky bol u kolegov zvyknutý. Vedel, že práve spôsob spáchania vraždy rozhoduje, kto ju bude vyšetrovať.

„To tak nie je,“ zasyčal Laco. „Ja som...“

„Prosím ťa,“ prerušil ho Jano. „Tá vaša krajská partička si dokáže akurát tak vypisovať nadčasy.“

„Ozval sa chuj z prezídka,“ zašomral Laco. Zostal pokojný. Načo sa rozčuľovať? Toto bol jeho posledný výjazd na kraji. Od nasledujúceho mesiaca nastupoval na nový útvar.

„Poďme k tomu miestu,“ prerušil ich Legionár. Mimovoľne si rukou prešiel po oholenej lebke.

Jano s kolegom nasledovali kriminalistického technika. Ten rukou naznačil, pokiaľ sa môžu policajti priblížiť. Pri pohľade na telo si automaticky nahmatával vo vrecku pero. Gaštanové vlasy obete splývali s vlhkou zemou. Kedysi pekná mladá tvár sa akoby prepadla do temnoty. Jedno oko zmizlo pod zdurenou krvavou kožou, druhé neprítomne pozeralo na svet. Bola zbitá, zdalo sa, že telo niekto naaranžoval. Nos mala ohnutý a pery popraskané. Pod kožou sa sfarbili mapy – tmavé, žlté a fialové. Krk jej lemoval jeden súvislý modrý pásik. Ruky mala položené pri tele, zápästia mierne opuchnuté. Oblečenie mala čisté. Kabelka ležala neďaleko.

„Do riti,“ ozval sa technik, keď nazrel do kufrika.

„Čo ti chýba? Ak niečo potrebuješ...,“ promptne zareagoval Jano.

„Bageta. zabudol som ju na oddelení. Pri každej morde vyhladnem ako pes.“

Jano vedel, o čom hovorí. Jedlo bolo v takýchto chvíľach dôležité aj pre neho. Potešil sa. Myslel si, že je jediný magor v zbore. Ponúkol pomoc: „V aute mám chipsy. Keď chceš, choď si ich zobrať.“

Technik si pohladil vypuklé brucho a s úsmevom poďakoval.

„Ešte pár vražd a môžu ma poslať do Extrémnych premien,“ zašomral.

Jano si znovu prehliadol miesto.

„Niečo tu nehrá.“

Čupol si, aby lepšie videl na detaily.

„Všetko je starostlivo upratané. Až príliš.“

Laco súhlasne prikývol. Pocítil bolesť v kolene. Bola to daň za niekoľkoročné tréningy karate.

„Niektó ju obliekol alebo prezliekol. Neviem. Ale rozhodne nebola zavraždená v tom, čo má na sebe. Po takom útoku by mala mať zničené a krvavé oblečenie. Čo povedal lekár, keď ju predbežne obhliadol?“

„Presne to, čo ty. Viac budeme vedieť až po pitve,“ povedal Laco.

Jano prikývol. „Vieme totožnosť?“

„Vedľa kabelky boli vypadnuté doklady na meno Laura Brunovská a mobil.“

„Divné,“ povedal Jano.

„Volali sme matke. Nedala sa odbiť. Je na ceste sem.“

Jano prikývol. „Dobre.“ Neprestajne hľadel na dievča. „Čo ten mobil?“

„Samozrejme, bol vypnutý. Pozerali sme s kolegami jej sociálne siete. Má frajera. Nejaký Michal. Vyzerá neškodne, ale to nič neznamená.“

„Boli ste u fešáka?“

„Nebol doma. Jeho meno som dal do pozornosti všetkým hliadkam a kolegovia monitorujú jeho byt. Podľa susedov

je chlapec taký tichý mumák. Lauru tam poslednú dobu nevideli.“

Jano sa obrátil k Legionárovi. „Zapoj do pátrania aj našich chalanov. Potrebujem posledný kontakt obete. Kedy odišla, kam mala ísť a s kým. Musíme preveriť jej trasu. Ak ju sem niekto priviezol, miesto útoku je inde.“

Pretrel si oči, v poslednej dobe ich mal neustále podráždené. Ešte raz sa pozrel na dievčinu. Radšej tri dni dokumentovať vykopané mafiánske mŕtvolky ako jednu takúto obhliadku. Z vrecka vytiahol mobilný telefón. Mal prasknutý displej. Najskôr zavolať dcére a uistil sa, či prišla do školy. Vzápätí informoval nadriadených, že prípad je v kompetencii kriminálnej agentúry.

Hmla sa spustila nižšie. Nad telom sa skláňali ďalší policajti z kriminalisticko-expertízneho ústavu. Oblečení v ochranných odevoch si prehliadali okolie a čakali na začiatok obhliadky. Jano otvoril kufor služobného auta. Z batohu si vytiahol zápisnicu obhliadky miesta činu. Do prvého riadku zapísal miesto. Potom čas. Pomaly, dôsledne, ako vždy. Týmto neodkladným úkonom sa oficiálne začalo trestné stíhanie pre podozrenie z úkladnej vraždy Laury Brunovskej. Od vody sa prihnal chladný závan s pachom bahna.

Z diaľky sa ozval ženský hlas. Nasledoval výkrik.

„Laura!“

Laco sa otočil smerom k hlasu. „To bude matka.“

Policajti nedovolili žene prísť bližšie.

„Pustite ju,“ povedal Jano. „Len k páske. Tvár jej zakryte.“

Matka pristúpila bližšie. Opatrne. So strachom. Zbadala kabelku. Zastala. Ruky sa jej roztriasli. Potom aj celé telo.

„To nie je ona,“ povedala s úľavou. „Takú kabelku nemala. To nie je moja Laura,“ opakovala to niekoľkokrát za sebou. Bolo vidieť, ako sa jej telo postupne uvoľňuje. Jano na okamih zaváhal.

„Pani, vy...“

„Nie je to Laura,“ povedala s očami plnými slz. „Ani to oblečenie, čo má to dievča na sebe, nie je jej.“

Žena ukazovala na šaty, ktoré vytrčali spod plachty.

„Pani Brunovská, kedy ste naposledy videli dcéru?“ spýtal sa Jano.

„Včera, keď odchádzala z bytu.“

„Viete kam?“

„Za priateľom. Myslím. Ale to sa ma už pýtali vaši kolegovia. Hneď som tomu zasranovi volala. Nezdvihol, tak som mu písala, čo sa stalo. Nech sa mi okamžite ozve. Ale toto nie je Laura. Je to celé omyl.“

„Neviete, či išla k priateľovi domov?“

„Nie, neviem. Prečo sa ma to stále pýtate? Toto nie je moja dcéra a on je aj tak neškodný trtko. Rozumiete?“

Jano dal pokyn technikovi, aby žene ukázal Laurin občiansky preukaz. Žena podišla trochu bližšie. Pozrela sa a vzápätí spadla na kolená.

„Toto nie je ona,“ zopakovala, ale už nie tak dôrazne ako predtým. Chcela ešte čosi povedať, no jazyk sa jej zasekol a svaly na tvári prestali poslúchať. Legionár podišiel k Janovi a pomaly zdvihli z chladnej zeme ženu, ktorá práve stratila najmilovanejšieho človeka. Najskôr sa chvela, po chvíli sa jej však telo triaslo bolesťou. Uvedomila si, že Laura leží pred ňou na zemi mŕtva, že už neprehovori, že sa s ňou už nikdy nebude hádať ani kvôli otcovi, ani jej priateľovi. Rezignovane sa nechala odviešť policajtom. Posadil ju do služobného auta a zakryl dekou, ktorú vytiahol z kufra.

„Chudera,“ zašepkal Legionár.

Jano sklopil oči k zápisnici. Písmená zostali rovné, ako ich napísal. Matkin svet sa práve zrútil.

3. kapitola

Obloha bola nízko, k zemi ju ťahala tlaková níž. Policajné vozidlo zastalo pri nefunkčnej čerpacej stanici. Z auta vystúpil Dopravák s bielou čiapkou, spod ktorej mu trčali žlté vlasy. Zmapoval okolie a pozrel na hodinky.

„Pomáhať a chrániť,“ zašomral si sám pre seba. Zasmial sa tomuto naivnému sloganu, ktorý bol až príliš často v rozpore s realitou.

Dopravák si všimol prichádzajúcu limuzínu. Zamával vodičovi, srdce sa mu rozbúchalo.

Z luxusného vozidla vystúpil Kolmann. Ramenatý muž tmavej pleti. Za neho sa postavil Kako. Zimnú bundu mu napínali bicepsy väčšie ako jeho hlava.

„Kde to máš?“ spýtal sa Kolmann.

Dopravák ukázal smerom do kufra policajného vozidla. Kako sa rozbehol k autu a vytiahol z neho zaviazané igelitové vrečko. Preniesol si ho do vlastného auta. Zo špeciálneho boxu vybral váhu a vrečko na ňu položil.

„Kilo. Presne,“ zakričal Kako.

„Okej,“ povedal Kolmann. „Dúfam, že si to po ceste neseš,“ dodal posmešne.

Dopravák pokrútil hlavou.

„Dobre.“

Kolmann sa zasmial.

„Ty by si nerobil pičoviny. Si ochranca,“ rozrehotal sa.

Policajt ho bez slova sledoval. Kolmann sa stíšil.

„Teraz vážne. Dvakrát by si nás neodrbal.“

Dopravák čušal.

„Počuješ ma?“ Kolmann sa usmial, a keď odpoveď nepri-
chádzala, bez varovania kopol do blatníka policajného auta.

„Sorry, ja, ja...“

Kolmann sa rozrehotal a podišiel k Dopravákovi. Pot-
ľapkal ho po ramene.

„Upokoj sa. Verím ti. Všetko si odrobíš. Ale teraz padaj.
Mám tu robotu.“

Dopravák nastúpil do služobného vozidla, naštartoval
a odišiel bez toho, aby čo i len zavadil pohľadom o Kol-
manna.

Kako sledoval odchádzajúce policajné vozidlo. „Takíto
chlpatí sa mi lúbia.“

„Mne ne,“ povedal Kolmann.

„Prečo? Šak v pohode.“

„Všetci chlpatí sú jebnutí. Kto by sa bez donútenia ob-
liekal do uniformy?“

Kako sa nad tým zamyslel, zasmial sa a kývol hlavou.
Jeho ďalší pokus o komunikáciu prerušilo prichádzajúce
luxusné vozidlo.

„Prišiel advokát. Priprav veci,“ nariadil Kolmann. Kako
bez slova poslúchol. Vrátil sa do auta a po chvíli priniesol pri-
pravené čiary. Kolmann si šnupol dávku, utrel nos a prešiel
k autu. Mikulík už čakal. Pozrel sa na hodinky – presne ako
vždy. Vedľa neho sedela blondínka. Kožená bunda, krátka
sukňa, oči bez záujmu. Kolmann jej venoval letmý úsmev,
potom podal advokátovi skladačku. Za tovar nezaplatil.

„Nová posila?“ spýtal sa Mikulíka.

Žena sa usmiala len z povinnosti.

„Ideme,“ prerušil ho advokát.

Kolmann mu položil ruku na rameno. „Počkaj.“

Mikulík spozornel.

„Chodíte spolu?“

„Do toho ťa nič nie je,“ odpovedal chladne, bez jedinej stopy emócie.

Kolmann sa pousmial. „Len som sa pýtal. Ty si u nás vlastne dosť spokojný, nie?“

Mikulík krátko prikývol.

„Tak to má byť,“ pokračoval Kolmann. „Máme ťa radi. Máš stabilnú robotu, kontaktov plnú riť.“

Kako sa uškrnul, ale Kolmann ho umlčal pohľadom.

„Len nezabudni, komu za to vďačíš.“

Mikulík znovu prikývol, stisol volant a bez slova naštartoval.

Keď odišiel, Kolmann si vytiahol mobil. Vytočil číslo, potom hovor zrušil.

„Do riti, nedvíha,“ zamrmlal.

„Kto?“ spýtal sa Kako.

„Maco. Chcel, aby som právnikovi pripomenul, kto ho drží nad vodou.“

Kolmann sa oprel o auto a zahľadel sa do tmy.

„Táto robotu je svinstvo,“ povedal. „A hore volačo chystajú. Cítim to. Zapamätaj si,“ dodal, „kde sú kurvy, tam prídu problémy.“

Kako si sadol na chladnú zem. Pozrel sa na oblohu a pokrčil plecami. Kolmann si pošúchal nos a silno vtiahol vzduch v snahe nasáť zbytky fetu.

„Ráno mi volali, či neviem vybaviť volačo spoločenské,“ uchechtol sa. „Keď sa smotánka baví, drahé veci sú povinná výbava. A niektoré veci sú nad zlato,“ dodal s úškrnom.

Chvíľu mlčali. Kolmann si natiahol kapucňu a odplul si na zem.

4. kapitola

Jano sedel vo svojej kancelárii. Kvapky dažďa bubnovali na okno. Dve plechové skrine si pamätali už veľa prípadov. Ošúchané krídla dverí niesli stopy nepozorného zaobchádzania. Biele steny nezostali prázdne. Jano ich polepil výstrižkami a citátmi:

*Človek, ktorý nechce počuť sarkastickú odpoveď,
by nemal klásť hlúpe otázky.*

*Nič tak nerozžiari miestnosť, ako neprítomnosť
niektorých ľudí.*

Nikdy nepremárni skvelú príležitosť byť ticho.

Na monitore sa odrážala jeho predĺžená, únavou strhaná tvár. Znalcom sa podarilo Laurin telefón odomknúť a vytvoriť kópiu jeho obsahu. Jano teraz prechádzal exportované správy a fotografie. Nenašiel nič podstatné. Vlastne tam takmer neboli slová. Len reťazce smajlíkov, srdiečok, líšok, jednorožcov. Význam niektorých symbolov ani netušil.

O chvíľu sa budú predpisovať recepty cez emotikony, blyslo mu hlavou.

Zameral sa na kontakt s priateľom. Mišo. Bez priezviska. Bez poznámky. Posledná správa bola pár dní stará. Poslal smajlík s pusou, ona odpovedala: Jop.

Jano prešiel do galérie s fotografiami. Narodeniny. Oslavy. Zdanlivé úspechy. Na každej sa usmievala, ale jej úsmev

pôsobil ako maska. Niečo tam nesedelo. Fotiek s priateľom bolo prekvapivo málo. Zato veľa selfie z prírody, prevažne z Tatier. Ale potom natrafil na jednu fotku, ktorá ho zaujala. Laura nebola pred objektívom. Bola za ním. Mišo sedel v kresle. Pohľad mal upriamený mimo záber. Nepózoval. Neusmieval sa. Vyzeral obyčajne. Možno až príliš. Jano si momentku priblížil. Niečo na pozadí ho zarazilo. Zrkadlový lesk skrine. Lacný, biely povrch. A v ňom... Znova priblížil. Medzi okrajom postele a rámom zrkadla sa črtal čierny predmet. Najprv ho vnímal ako šmuhu. Potom to uvidel jasnejšie. Telo. Pažba. Zbraň. Zrejme Glock. Ledabolo položený na podlahe.

„No, do riti,“ zamrmal. „Ty nebudeš len taký chlapček.“

Naklonil sa bližšie. V pravom rohu záberu stála fľaša vodky. Zaznačil si GPS aj čas z metadát.

Vzápätí objavil ďalšiu správu, ktorá bola pôvodne zmazaná.

Ty suka, za toto si skončila.

Z koncentrácie ho vytrhlo krátke, ostré zaklopanie. Otvorili sa dvere, stál v nich Braňo. Ťahal sa za ním pach kávy a nikotínu.

„Máme chlapčiska,“ oznámil. „Prišiel sa dobrovoľne prihlásiť.“

„Okej. Spravili ste mu bezpečnostnú prehliadku?“ spýtal sa Jano. Braňo prikývol. Najradšej by sa videl v posteli. Pod hnedými očami mal jemné vrásky od únavy a dlhých rokov v službe.

„Ako na teba pôsobí?“

„Vyzerá, že netuší, prečo ho zháňame.“

Jano vstal. „Tak to podme povedať.“ Pokynul, aby k nemu detektív pristúpil bližšie. „Kým ho sem dopravíš, nech Paľo vyžiada od prokurátora telefonický súhlas

na zadržanie. Na Laurinej fotke som videl, že chalanisko má u seba zbraň a vyhrážal sa jej.“

„Jasné,“ odvetil Braňo. „Budeme u neho robiť aj domovku?“

„Uvidíme. Ty mi hlavne daj signál, keď budeme mať súhlas.“

„Okej.“

Podozrivého sprevádzali do kancelárie dvaja operatívci z kriminálnej agentúry. Bol štíhly a bledý. Oči mal prepadnuté a zároveň opuchnuté od prebdených nocí. V jeho tvári sa miešala únava so strachom. Nechty mal ohlodané, prsty zažltnuté od nikotínu. Na sebe lacnú bundu a ošúchané tenisky. Vyzeral ako chlap, ktorému peniaze aj život pretekajú medzi prstami. Sadol si na stoličku a začal sa hrať so zipsom na bunde. Jano sústredene hľadel do počítača. Jedným okom nenápadne pozoroval správanie podozrivého.

„Chcete občiansky preukaz?“ spýtal sa Michal a čítal si citáty na polepenej stene.

Jano otvoril súbor s názvom výsluchy – § 85 zadržania. Rukami sa oprel o stôl a posunul sa so stoličkou.

„Prečo si myslíte, že chcem váš občiansky preukaz?“

„Neviem,“ povedal potichu Michal. „Všetci policajti chcú pred výsluchom občiansky.“

„Zdá sa, že s výsluchmi máte skúsenosti.“

Jano si zobral ponúknutý občiansky a položil ho na klávesnicu.

„Áno, teda nie. Býva to vo filmoch.“

Michal sa rozhliadal po miestnosti. Braňo si priniesol stoličku a posadil sa vedľa podozrivého. Michal čakal na ďalšie otázky.

„Viete, prečo vás zháňam?“

Michal pokrčil plecami.

„Keď som ráno zapol telefón, našiel som správu od Lauriej mamy, že sa stalo čosi hrozné. Okrem nej mi písalo niekoľko známych. Správy sa po Trnave šíria rýchlo...“ povedal tlmene, takmer šeptom. „A hneď potom volal ten... váš kolega. Tak som prišiel.“

„Nevyzerá to, že by sa vás správa o smrti priateľky dako dotkla,“ začudoval sa Jano. Ale v praxi sa stretol so všeličím, tak prečo nie aj dnes.

„Nie je... Nebola moja priateľka. Rozišli sme sa.“

Michal stíchol, nevedel, čo povedať. Pocítil nutkanie obhrýzať si nechty, ale ovládol sa. Jano čakal a varil ho v jeho vlastnej šťave. Po chvíľke sa zadržaný trochu zahabene ozval.

„To, že je... mi je ľúto. Naozaj ju niekto? Dúfam, že si nemyslíte o mne...“

Jano svedka poučil o postavení podozrivého, o práve odmietnuť výpoveď a zvoliť si obhajcu.

„Vy si naozaj myslíte, že ja by som mohol... To, to... Všetko vám vysvetlím, nikoho nepotrebujem.“

„Prečo ste mali vypnutý mobil?“ spýtal sa vyšetrovateľ priamo.

„Odpovedajte na otázku,“ vstúpil do rozhovoru Braňo.

Michal roztržito prechádzal pohľadom medzi dvoma policajtmi.

„Vždy si vypínam mobil, keď idem spať, alebo keď hrám na playstatione. Vtedy nikoho a nič nepočujem.“

„Máte telefón pri sebe?“

„Nie, nechal som ho doma.“

„Kde ste trávili posledné dva dni?“

„Doma. Bývam sám v byte. Dva dni v kuse som hral playko. Vyšiel nový Assassin. Ja sa vtedy neviem ovládať.“

„Nechodíte do práce?“ spýtal sa.

„Nie. Asi pred tromi mesiacmi som dal výpoveď. Robil som čašníka. Stálo to tam za hovno.“ Prvýkrát sa na okamih usmial. „V kaviarni som spoznal aj Lauru. Každý deň k nám chodila na kávu. A...“ Michal sa odmlčal.

„To je pekne na hovno,“ povedal Braňo. „Byť nezamestnaný, rozísť sa s priateľkou.“

„Nie, nie. Neviete, o čom hovoríte,“ Michal zvýšil hlas.

„Tak nám to vysvetlite,“ vyzval ho Jano. „Rozišli ste sa s Laurou. Je tak?“

Michal prikývol.

„Kedy to bolo?“

„Asi pred tromi dňami.“

Jano si dal ruky za hlavu.

„A odvtedy ste stále doma. Nikto vás nevidel. Nikto to nemôže dosvedčiť. Alebo sa mýlim?“

„Bol som nasratý.“

Braňovi zavibroval telefón. Prečítal si správu. Vytiahol papier a perom naň napísal: Máme telefonický súhlas na zadržanie podozrivého. Papier podal vyšetrovateľovi. Ten ho prebehol pohľadom.

„Na Lauru?“

„Áno. A na celý svet. Napísal som, že je suka. Ale to je všetko.“

„Čo sa stalo? Prečo ste sa rozišli?“

„Nechcem o tom hovoriť,“ povedal Michal a uhol pohľadom. Dlho sa pozeral do stola, akoby tam videl niečo napísané, čo mu pomôže dostať sa z neprijemného zovretia.

„Neviem, či si uvedomujete...“

„Ja si to uvedomujem,“ Michal znovu zvýšil hlas. „Ale všetko je komplikované.“

„Čo tak nám najskôr povedať o tej zbrani, čo máte doma,“ prešiel Jano do útočného tónu.

„Žiadnu nemám,“ odsekol Michal.

Vyšetrovatel si prisunul popísaný papier a dopísal naň: Napiš Paľovi, nech začne vybavovať domovku, a strážte objekt. Braňo si ho prečítal. Vytiahol z vrecka mobil a začal písať správu.

„Nič som jej nespravil,“ zopakoval Michal trasúcim sa hlasom.

Jano bez slova hľadel na podozrivého. Do obloka narážali kvapky vody. Dážď nabral na intenzite, akoby niekto v pozadí klepal na bubon nervóznymi prstami.

„Už stačilo,“ povedal napokon Michal. „Musím ísť.“ Pomaly sa dvíhal.

Jano pozrel na Braňa. Ten v momente pochopil. Dal Michalovi ruku na rameno a posadil ho nazad na stoličku. Jano sa pozrel na hodinky.

„Pre podozrenie z úkladnej vraždy, vám bola obmedzená osobná sloboda v zmysle § 85 ods. 1 Trestného poriadku,“ povedal ako nacvičenú báseň.

Michalovi vystúpil na čele pot a pomaly mu stekal do očí.

„Z čoho ma obviňujete?“

„Zatiaľ nie ste obvinený, len podozrivý. Bude s vami spísaná zápisnica o zadržaní. Vypovedať môžete v prítomnosti advokáta,“ podal Jano úplné poučenie podozrivému.

Michal na poučenie ani nepozrel. Do miestnosti vtrhol Legionár, Jano sa prudko postavil zo stoličky.

„Musím ti niečo povedať,“ vyhrkol náhlivo a kývol hlavou, aby išiel s ním.

„Nevidíš, čo robím?!“ a rukou naznačil, aby zavrel dvere zvonku.

„Nepočká to,“ naliehal Legionár.

„Týka sa to prípadu?“

Legionár prižmúril oči. „Môžeš?!“

Jano sa pozrel na Braňa a kývol hlavou smerom k zadržanému.

„Chvíľu ho tu postráž,“ povedal znechutene a vyšiel s Legionárom na chodbu.

„Dúfam, že to nebude nejaká pičovina,“ povedal, keď zavrel za sebou dvere.

„Chcú ťa dať dole,“ prerušil ho Legionár s naliehavým tónom v hlase.

Jano len neveriacky hľadel na kolegu. Bol zaskočený, nevedel ako zareagovať. Nakoniec na Legionára podráždene vyštekol.

„Nemal si sa náhodou venovať tomuto prípadu?“

Legionár mal prižmúrené oči a zaťaté zuby. „Bol som na stretnutí s informátorom. Tvrdí, že Falko organizuje tvoju popravu.“

„Leonard Farkaš? Bývalý šéf kriminálneho finančného úradu?“ spýtal sa neveriacky Jano.

Legionár prikývol.

„Takých tu už bolo,“ povedal pokojne a usmial sa. „Pôjde tvoj informátor k tomu vypovedať?“

Legionár pokrútil hlavou.

„Tak to je milé. Pozývam na kofolu vo Funuse,“ dodal posmešne.

„Nerob si zo mňa piču. Má to súvisieť so zadržaním Vláďarovcov. Už ťa nejaký čas sledujú,“ zdôraznil Legionár. „Dobre vieš, že je to prvý bod v príprave vraždy.“

Jano sa na neho pozrel a chytil kľučku na dverách do vyšetrovacej miestnosti.

„Pôjdem dnu, kým som ešte živý. Dobre? Bud' taký láskavý, nezaoberaj sa blbosťami. Treba čo najskôr vybaviť domovku, lebo nám padne tento prípad,“ a vrátil sa do kancelárie.